

VIORICA LUPU

ULTIMUL AMANT

Volumul 2

ULTIMA AVENTURĂ

Timișoara, 2019

Capitolul 1

Gabriel

Anya arăta atât de bine în rochia ei roșie, care-i cădea în falduri pe corp. Când liftul s-a deschis, nu mi-a venit să cred că este chiar ea, în carne și oase. Știu că au trecut doar doi ani, dar mie mi s-a părut un secol. Părea încântată de viața pe care o începuse. Sunt mândru de ea, cu toate că mi-a făcut inima țăndări, cu puțin timp în urmă când m-a refuzat. Am venit în America special s-o văd și sincer nu credeam că-mi va spune „nu”. Acum nu știu ce-o să mă fac fără Anya. Dulcea mea și inocenta Anya. Când ea s-a urcat la el în mașină, am simțit cum mi se înginge un pumnal în inimă, iar acum stau și privesc în gol, gândindu-mă la viitorul care mi s-a spulberat. Nu știu dacă voi putea vreodată să iubesc pe altcineva, aşa cum am iubit-o pe ea. Nu știu dacă aşa trebuie să te doară despărțirea, refuzul. Totul este în ceată. Cum să merg mai departe fără ea? Nu știu cum, căci durerea n-a venit cu instrucțiuni de folosire.

Ieri am plecat din Rusia bucuros, căci credeam că o voi avea din nou în brațe pe Anya. Am avut-o pentru ultima oară acum doi ani. Ar fi trebuit să încerc mai mult, s-o apropii de mine, ar fi trebuit să nu par nepăsător atunci când ea mi-a aruncat acele cuvinte în față. Și totuși am făcut-o, iar acum plătesc această greșeală prin suferința ce-mi arde în piept.

Trec strada și intru la cafeneaua de alături. Aș prefera să merg la un bar, dar sunt cu mașina, însă nu știu unde ar fi cel mai indicat. Când am plecat aveam alte planuri, însă acum nu mai au niciun rost, având în vedere că planurile mele o aveau pe Anya inclusă. Comand o cafea tare, îmi pun coatele pe masă și-mi frec tâmpile. Acum ce-ar trebui să fac? Nu prea-mi surâde gândul să plec înapoi și nici nu vreau să mă dau bătut atât de ușor. Adică până la urmă am venit în America pentru ea... Bine, știu că i-am spus că am venit cu afaceri, dar am mințit și tot ce-am obținut, au fost două sau trei minute în care am stat de vorbă cu ea.

Sorb din cafeaua pe care chelnerița mi-o aduce, la pachet cu un zâmbet, dar eu prefer să n-o bag în seamă. Încerc să-mi dau seama ce plan ar trebui să pun în aplicare. Mă hotărăsc să nu mă dau bătut. Mâine o să stau din nou de vorbă cu ea mai mult de trei minute. Tot nu-mi vine să cred că Anya are tăria să mă refuze. Las o bancnotă pe masă și plec spre mașina pe care am parcat-o în apropierea spitalului, unde lucrează Anya. Bag adresa unui hotel pe GPS și dau muzica la maximum, încât să mă scoată din starea de moleșteală în care mă aflu.

A doua zi, mă trezesc puțin mai optimist, deși am avut un somn agitat. Intru să fac un duș și sar peste micul dejun pentru că oricum este trecut de nouă și ard de nerăbdare să revăd. Ajung în jumătate de oră la spitalul unde lucrează. Sper că este de gardă azi. Intru în lift și apăs pe butonul care mă duce la etajul cinci. Încă nu m-am gândit ce-i voi spune, o să improvizez ceva pe moment, mă descurc la asta. La recepție, o roșcată tinerică mă

întâmpină cu acel zâmbet special oferit clienților. Știu asta, pentru că și eu am făcut parte din această categorie și am fost nevoit să le zâmbesc mecanic oamenilor.

— Anya Miller lucrează astăzi? o întreb nerăbdător, uitând că nici măcar n-am salutat-o. Americanii se formalizează în comparație cu noi. În Rusia, trecem direct la subiect. Așa suntem noi.

— Da, sigur. Aveți programare?

— Nu, sunt un prieten. Am trecut să-o salut.

— O clipă, vă rog.

Duce receptorul la ureche, formează un număr scurt și presupune că vorbește cu Anya, din moment ce-o aud spunând că dorește cineva să-o vadă. Lasă telefonul jos și-mi aruncă o privire insinuantă care mă face să mă simt stânjenit.

— Spune că puteți intra în cabinetul ei. Este liberă.

— Mulțumesc, spun și pornesc spre holul lung, cu uși înalte și albe, înșirate de-o parte și de alta.

— Prima ușă din dreapta, îmi zice roșcata când mă vede privind dezorientat.

— Mulțumesc, spun și apăs clanța cu inima cât un purice.

Anya este cu privirea într-un laptop. Poartă halatul de medic, alb, imaculat și călcat impecabil. Îi stă perfect. Nu mă mir să-i văd părul prins în tim-pul serviciului și fără niciun pic de machiaj. Tipic Anya. Se încruntă puțin și mă privește nedumerită. Presupun că nu se aștepta să mă vadă, după ziua de ieri. Se ridică în picioare, dar nu se apropie. Rămâne de cealaltă parte a biroului.

— Hei, ce-i cu tine? mă întreabă.

— Bună.

— Ce mai faci, Gabriel? Credeam că ai plecat ieri.

— Încă mai am treabă pe-aici, spun în timp ce îñaintez spre ea, dar mă opresc aproape de biroul ei, neștiind ce să spun mai departe.

— Bine, atunci mă bucur mult că ai venit să mă vezi. Stai jos și spune-mi ce mai este prin Rusia.

Luăm amândoi loc, iar eu încerc să nu-mi arăt agitația pe care o am în mine. Îmi frec bărbia cu palma și-mi dreg glasul.

— Nu prea ai pierdut mare lucru. De fapt e la fel ca și înainte, nimic nu s-a schimbat.

— Pe Jojo ai văzut-o? Cum arată?

— Păi arată mai... femeie, cred. Voi două nu ți-nești legătura?

— Oh, ba da, însă nu e ca și când ar fi aici, înțelegi?

Se lasă pe spătarul scaunului, relaxată și închide ochii în timp ce se mișcă în stânga și-n dreapta, pe scaunul ei rotativ.

— Of, ce dor îmi este de Jojo, spune cu glasul plin de nostalgie.

— De mine nu ți-a fost?

Ea deschide brusc ochii și ia o poziție serioasă, încrucișând brațele.

— Păi... eu... să, eu nu știu ce să-ți spun. Ba da, dar nu în felul asta.

O privesc intens și încerc să-o intimidez, așa cum făceam înainte. Însă acum ea stă nemîscată pe scaun și mă privește ca pe un simplu prieten. Și astă mă scoate din minți. Nervos de afrontul primit, mă duc spre ea și-o sărut.

— Gabriel, îmi șoptește. Astă nu e bine, îmi spune, după care mă ocolește și se îndreaptă spre ușă. Eu trebuie să plec, am treabă.

— Stai puțin, Anya!

— Chiar trebuie să fac ceva.

— Minți!

— Bine, Gabriel, de ce ai venit? Ce n-ai înțeles ieri? Sau acum doi ani?

Mă duc spre ea și o prind de mâini. De data aceasta, ea oftează, dar nu mă împinge.

— Mi-a fost dor de tine, Anya.

— Nu are nicio noimă. Au trecut doi ani de când nu ne-am văzut.

— Păi, chiar mi-a fost. Vrei să te mint că nu-i așa!?

— Bine și ce vrei?

— Te vreau pe tine.

Ea își desprinde mâinile dintr-ale mele și se depărtează.

— Astă nu se mai poate. Sunt cu Ray, îl iubesc să știi. Serios!

— Ba da, se poate.

— Treci peste, Gabriel.

Acum, îmi dau seama, c-am pierdut-o. Definitiv. Și are dreptate, trebuie să trec peste, dar mă doare atât de tare încât aș prefera să renunț la tot ce am, doar să nu mai am acea durere în corpul meu. Am palmele fierbinți și transpirate. Mă reped spre ea și-o sărut, înfometat de dor. Am nevoie să simt pentru ultima oară, ceea ce Anya mi-a oferit înainte. După ce mă oprește și-i citesc disperarea din ochi, mă retrag mai în spate.

— Iartă-mă, spun în șoaptă. Eu o să plec definitiv din viața ta, Anya.

În ochii ei citesc îngrijorare, iar acum îmi pare rău că m-am hrănит cu speranțele.

— Ești bine, Gabriel?

— Da.

Ba nu sunt bine deloc, aş vrea să adaug.

O privesc pentru ultima oară. Ochii ei sclipesc și cred că va izbucni în plâns, imediat cum voi pleca. Am pierdut. Ies înfrânt pe ușă și ridic imaginari steagul predării. Am pierdut lupta și poate și războiul, din moment ce toate armele mele sunt la ea. De data asta sunt decis să-o uit și să mă maturizez. Recunosc că mă doare al naibii de rău și simt dezamăgirea și frustrarea până în fundul sufletului. Am crezut că dacă-i las timp, va face aceeași lucru. După ce mi-a spus acum doi ani că se desparte de mine, am plecat înapoi în Rusia. Am crezut că-i ofer timp să se mai gândească, încât să-i fie dor de mine. Am crezut că într-o zi se va sătura să-și însеле toți iubiții cu mine și-și va da seama că pe mine mă vrea. Dar n-a fost aşa și nici nu va mai fi vreodată. Măresc pasul, căci liftul este deschis și când vreau să apăs pe butonul de la parter, roșcata de la recepție se proptesează în ușă.

— Uite, ia ăsta, îmi spune, întinzându-mi un biletel.

— Aăă... mersi!

Nu știu pentru ce-i mulțumesc, vreau doar să par politicos. Înainte ca ușa să se închidă, îmi face semn să-o sun. Bun, deci în mâna țin numărul ei de telefon. N-am chef. Sunt obișnuit ca fetele să-mi facă avansuri, dar astăzi spun pas. Ies din spital și mă uit după trecători, apoi îl opresc pe un tip, care are căștile la urechi.

— Da? țipă, apoi își dă seama de asta și-si scoate căștile.

— Salut. Vrei numărul unei roșcate sexy?

— Daa, răspunde el fără să stea pe gânduri.

Îl dau foaia și-l bat bărbătește pe umăr, după care plec înapoi la hotel.

Sunt în pat de ceva vreme, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Îmi este greu să-mi dau seama ce voi face, din moment ce nu m-am gândit niciodată la un refuz. Este dezamăgitor să constat că în tot acest timp am trăit cu iluzii. Speranțe ce mi-au mâncat rădăcinile. Nu-mi fac griji pentru vizitor, am conturile pline, mulțumită tatei. În clipa de față, îmi fac griji doar pentru mine, pentru sufletul meu, pentru inima mea, care acum este compleșită în durere. Dacă aş fi un puștan nătărău, la prima despărțire și care ar crede că nimic în viață nu mai funcționează fără ea, m-aș sinucide. Dar nu sunt atât de idiot și nici nu voi repeta povestea, cum a făcut sora mea Katia. Nu, când sunt atâtea fete gata să-si desfacă picioarele pentru mine. Cel puțin asta îmi place, cu toate că acum nu am chef. Poate mâine voi avea... sper.

Încerc să-mi amintesc ce prieteni am prin America, ca să nu fiu nevoit să mă întorc la hotel. Caut prin agenda telefonului și dau de Dimitry, un prieten cu care hoinăream prin Rusia. Știu că s-a mutat aici acum câțiva ani, însă nu știu în ce oraș locuiește. După câteva încercări, Dimitry îmi răspunde:

— Alo!

— Salut, ce faci? Gabriel sunt.

— Știu, aveam numărul tău. Ce mai faci?

— Sunt în America.
 — Tare! Vii în Vegas?
 — Acolo locuiești?
 — Da, tu unde ești?
 — Pff, Houston.
 — Deci vii?
 — Da, cred că da. De asta te-am sunat, să ne vedem.
 — Bine, sună-mă când ajungi. Poți sta la mine.
 — Cred că-mi voi lua o cameră, spun după care închid.

Ultima oară când am fost în Vegas, îmi amintesc că erau alături de Anya.

M-am cazat la hotel și mi-a trecut prin gând să intru prin cazinouri și să beau. Aveam nevoie de distracție, de vreo femeie... de ce nu?

Fac duș și de data aceasta renunț la hainele de gală. Nu-mi pun vreun costum sofisticat, prefer doar o pereche lejeră de blugi și o cămașă albă. Oricum arăt, știu că mă vor lăsa să intru în cazinou. Ei mă cunosc.

Cobor în restaurantul hotelului și-mi comand ceva de mâncare. N-am mai mâncat de ieri cred și oricum Dimitry nu se va supăra dacă nu-l aştept că să comandăm împreună. La câteva minute după ce primesc cina, apare și el, însotit de-un alt tip, pe care nu l-am văzut în viața mea. Apropo, Dimitry e gay și presupun că acela este iubitul lui. Mă ridic că să-l întâmpin cum se cuvine și-l îmbrățișez. Vechea lui glumă mă face să tresăr, când își duce mâna pe fundul meu și mă strâng.

— Ce dracu, omule! spun retrăgându-mă din strânsoarea lui.

— Doar știai că urma să fac asta. El este Spike. Întind mâna pentru a-l saluta, în schimb el mă ia în brațe și mă pupă pe obraji. La naiba cu ei de ciudați! Am uitat că, deși arată a bărbăti cu acte în regulă, se comportă precum niște pițipoance. Ne așezăm la masă, eu îmi termin cina în timp ce ei comandă doar câte un aperitiv.

— Și ce-i cu tine pe-aici? mă întrebă Dimitry curios și-și umple furculița cu brânză ricotta.
 — Am venit cu treabă.
 — Și cât rămâi?
 — Nu știu, Dimitry, să vedem ce-mi pică la mână.

El râde și-și îndreaptă furculița spre mine.

— Sigur n-ai venit pentru cineva?
 — Poate... dar acum, nu mai e cazul.

Dimitry se întoarce către Spike și-i fură din aperitiv, apoi îi spune:

— Ar trebui să-i găsim pe cineva.
 — Ce spui de Spencer? îl aud pe Spike, spunând și simt cum mă înroșesc de furie. Spencer este singur, continuă Spike.

— Nu sunt gay! Urlu, încât să mă audă jumătate din restaurant.

— Bine, omule, calmează-te, îmi zice Spike, după care îi șoptește lui Dimitry la ureche, dar evident că aud.

— Prietenului tău îi trebuie...
 — Tac!

După ce terminăm de mâncat, intrăm în cazinou. Mergem la recepție să schimbăm banii în jetonane și ne așezăm la o masă de craps. Mizez pe linia întâi, pe un rezultat de unu la unu, la o cotă

de treizeci la unu. Dimitry îl ține pe Spike de mâna și privește concentrat zarurile care se rostogolesc pe masă.

— Încă o dată, spun și împing mai multe jetoane pe masă.

— Ti-ai ieșit din mâna, amice.

— A fost încălzirea, rostesc și mizez la zona șapte, unde trebuie ca rezultatul aruncării zarurilor, să fie șapte. Cota este de patru la unu, deci am șanse. Nu că aș avea nevoie de bani, dar îmi place să câștig.

— Șaptee, îl aud pe Spike, urlând de entuziasm în timpanul meu.

Urletul lui Spike a făcut ca mai multă lume să se adune în jurul mesei de craps. Cele mai multe sunt femei care vin curioase și iau loc la masă.

— Mai jucăm la craps? mă întreabă Dimitry.

— Duceți-vă la masa de blackjack. Vin și eu imediat.

Gagica ce stă în partea cealaltă a mesei, îmi aruncă priviri furișe pe sub genele ei lungi. Se linge pe buze când soarbe câte-o gură din paharul de șampanie și asta mă face să mă excit numai când îmi imaginez ce-ar putea face cu buzele ei cărnoase.

— Unde pleci?

— Mă duc la baie.

Îmi fac loc să trec și Dimitry, din nou, îmi plenezeste o palmă peste fund.

— Imbecilule!

Îmi croiesc drum până la baie, tot lovindu-mă de oameni. Sunt atât de prinși în jocuri, încât aș putea să-o iau pe una dintre femeile lor, să-mi fac

de cap și să-o aduc înapoi, fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama. Ies din baie, mă spăl pe mâini și-mi aranjez gulerul de la cămașă. Gagica cu gene lungi și buze mari, stă la ușa toaletei bărbaților. Încerc să-o ignor și trec pe lângă ea. Mă trage de mâna și mă împinge în prima toaletă, apoi închide ușa după ea.

— Hoo, nebuno!

— Ssst! Mai încet.

Am spus că sunt obișnuit cu avansuri, dar practic, tipa asta face mai mult decât atât. Își strecoară mâinile pe sub cămașa mea și-mi descheie câțiva nasturi. Îi ridic rochia-n sus și-mi las mâinile să cadă pe părțile ei bombate. Îi dau lenjeria jos, apoi o întorc cu spatele la mine și-mi las pantalonii în vine. Mă bâjbâi prin buzunare după un prezervativ, mi-l pun să-o penetrez puternic și fără niciun avertisment.

— Ce-ai pătit? întreabă Dimitry când mă aşez la masa de blackjack.

— Du-te să iei ceva de băut.

— Am luat deja, îmi spune, arătându-mi spre paharul din dreapta mea. Dau băutura pe gât și simt nevoia de încă unul.

— Mai adu-mi unul.

Dimitry se supune, plecă spre bar și-mi aduce o sticlă întreagă de whisky.

— E bine așa?

— Extraordinar!

— Ce ai pătit?

Îmi umplu paharul și iau o gură. Acum mă arde pe gât, dar îmi place.